

ALIDA.

Mijn man komt eerst laat thuis. Die heeft het erg druk in de brouwerij. De drie oudsten zijn op hun ambacht en Michiel zit in de lijnbaan.

LIJSBET.

Hij in de lijnbaan? Gut, mensch, je zeit het zoo trankiel alsof je 't gelooft.

ALIDA.

(zich inhoudende). En waarom zou ik dat niet?

LIJSBET.

Nu, 'k zou haast zeggen, daar is reden voor. Acht dagen geleden dacht je'em bij Meester Martinus....

ALIDA.

Die is ook bijtijds weer op de snijerstafel geklommen.

LIJSBET.

Hij is er een beroerte door misgeloopen. Kom, ik wip even bij je binnen. Ik kan je hier bijna niet verstaan. *(af van 't venster.)*

ALIDA.

(binnen's monds). Blijf maar buiten — ik versta je meer dan genoeg.

LIJSBET.

(binnen.) Je moet van Meester geen kwaad spreken, Aal! Hij heeft mijn Lammert lezen geleerd en schrijven en rekenen, en altijd volgehouden dat de jongen een bolletje was. Jammer genoeg voor 't Konsistorie, dat de man van 't baantje afzag. Daar is jouw jongen de schuld van, zeit de buurt, wat ik niet gelooven kan... Ik denk altijd maar 't beste van mijn evennaasten.

ALIDA.

(scherp.) 't Is maar de vraag wie je daarvoor houdt.

LIJSBET.

Ja, goeie mensch, haal je hart maar eens op! Ik kan begrijpen, dat het er van binnen spookt.

ALIDA.

(driftig). Waarom?

LIJSBET.

Stuif maar op, Aal, dat zal je goed doen! 't Is of je er bij hebt gestaan toen de buurt van je jongen kalde; maar ik geloof altijd het beste, en daarom hield ik tegen de heele buurt staande, dat je Michiel effectief in Lampsens lijnbaan zit. Een heele brave man, hè, die Lampsens! Zoo'n rauwen klant bij zich te nemen! De buurt zei, dat het een waag was, om 't exempel, vat je.

ALIDA.

Een rauwe klant mag 'i wezen, maar er zit couragie in, wat niet altijd gezeid kan worden van bolletjens in lezen, schrijven en rekenen. *(binnen's monds)* Die kan ze in haar zak steken.